

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118010273
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Ryant
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118010273.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanému O. I., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a iné, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. apríla 2019, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Ryanta a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Mária Šuleja, odvolanie obžalovaného O. I., proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 28.11.2018, sp.zn. 4T/22/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného O. I. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Označeným rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 28.11.2018 sp.zn. 4T/22/2018 bol obžalovaný O. I. uznaný vinným zo spáchania prečinov výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v čase okolo 03.30 h dňa 17. 11. 2016 v X. X., na ul. O. U., v blízkosti podniku Tour Club, spolu s doposiaľ nezisteným páchatelom po predchádzajúcom slovnom konflikte, fyzicky napadli N.. H. T., nar. XX. XX. XXXX tak, že ho obaja chytili a odhodili ho do v blízkosti stojaceho smerného koša, od ktorého sa odrazil a dopadol na tam odstavené auto a následne na zem a keď sa postavil zo zeme, tak ho O. I. udel rukou zovretou v päšť do oblasti tváre, tento úder mu poškodený vrátil a na to ho obaja zhodili na zem a udierali ho päšťami a kopali do oblasti stehna, čím takto poškodenému spôsobili pomliaždenie - odreniny čela a spánkovej oblasti vpravo, pomliaždenie v oblasti pravého oka s pomliaždením očnej gule, tržnú ranu pravého dolného viečka (do 1 cm), pomliaždenie - podvrtnutie krčnej chrbtice a pomliaždenie oboch lakťov a zápästí s dobou PN a liečenia do 14 dní.

Za to obžalovanému uložil podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu výkon takto uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní dvanásť mesiacov. O uplatnených nárokoch na náhradu škody rozhodol podľa § 287 ods. 1 Tr. por. tak, že obžalovanému uložil povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom poškodeným

N.. H. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. č. XXX/XX,

B. - S. náhradu škody vo výške 1.501,10 € a

Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874 náhradu škody vo výške 106,25 €.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal včas, t.j. v zákonom stanovenej lehote, a to ihneď do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 28.11.2018 po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, pričom takto podané odvolanie následne písomne zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 28.01.2019. V jeho dôvodoch zvýraznil, že jeho odvolanie smeruje do všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. V tej súvislosti zvýraznil obsah § 2 ods. 12 Tr. por., § 2 ods. 7 Tr. por., § 168 ods. 1 Tr. por., § 285 písm. a), b) Tr. por., § 320 ods. 1 písm. a) Tr. por. a § 321 ods. 1 Tr. por. Podľa názoru tohto odvolateľa ho mal prvostupňový súd spod obžaloby oslobodiť

podľa § 285 písm. a), resp. písm. b) Tr. por., rozsudok okresného súdu považuje za chybný, nesprávny a nezákonný, okrem toho je rozsudok nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a chýbajúce dôvody, inak predpokladané obsahom ust. § 168 ods. 1 Tr. por. Napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona, pretože vzhľadom na obžalobou tvrdenú údajnú mieru zavinenia obžalovaného a v nadväznosti na to na nepatrnú závažnosť údajných skutkov uvedených v obžalobe (§ 10 ods. 2 Tr. zák.) by sa ani nemohlo jednať ohľadom údajných skutkov uvedených v obžalobe o trestné činy (§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku). Naďalej pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti, že by sa on dopustil skutkov tak, ako sa mu v obžalobe kladú za vinu. Prokurátor neuniesol dôkazné bremeno. Stupeň pravdepodobnosti záveru o spáchaní trestných činov v zmysle obžaloby nedosahuje ani vyšší stupeň. Obžaloba a aj samotný rozsudok sú založené na domnienkach a hypotézach. V priebehu konania boli zamietnuté viaceré návrhy obhajoby na vykonanie dokazovania, ktoré mali prispieť k potrebnému objasneniu skutkového stavu. Prokurátor v konaní pred súdom neuniesol dôkazné bremeno a neboli produkované žiadne relevantné dôkazy o jeho vine. Mal za to, že už výsledky vyšetrovania dostatočne neodôvodňovali postavenie jeho osoby pred súd v zmysle § 234 Tr. por. Skutkový stav nebol dostatočne preukázaný na podanie obžaloby. Naďalej pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti, že by sa dopustil skutkov tak, ako sa mu v obžalobe kladú za vinu. Vzhľadom na to, že ako obžalovaný nebol následne spod obžaloby oslobodený v zmysle § 285 Tr. por. je výrok rozsudku o vine, ako aj ostatné výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, chybné. Hodnotenie dôkazov súdom podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, vykonané okresným súdom je ústavne neakceptovateľné, má za to, že zásadu voľného hodnotenia dôkazov upravenú v § 2 ods. 12 Tr. por. súd poňal príliš voľne, mal za to, že súd vychádzal z domnienok, bez základu v relevantných dôkazoch. Poukázal na to, že podľa už judikovaného právneho názoru, zásada objektívnej pravdy (v súčasnosti zásada náležitého zistenia skutkového stavu) vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde sa nedá bezpečne zistiť, ktorý variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd ten, ktorý je pre obvineného priaznivejší (R 46/1963). Taktiež poukazuje na to, že z princípu prezumpcie neviny zakotveného v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva, že ak po vykonaní zhodnotenia všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti svedčiacie v neprospech obvineného (R 56/1994-1). Súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčujú z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný zvýraznil to, že okresný súd poukázal v odôvodnení rozsudku na úradný záznam spísaný dňa 17.11.2016 B.. X.. L. I.. K tomu poukázal na to, že ako dôkaz môžu slúžiť len svedecké výpovede príslušníkov PZ. Úradný záznam nebol dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom stíhaní. V tejto súvislosti dal do pozornosti nasledovné:

„Úradný záznam vypracovaný príslušníkmi PZ preto nie je dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom stíhaní osoby, ktorého obsah by mohol byť dôkazom, ale ide len o záznam postupu polície, ktorý má, pre trestné stíhanie, len povahu informácie. Primerane a analogicky tu možno použiť aj závery judikatúry, napríklad R 26/1989, ktorá konštatuje, že vysvetlenia osôb, úradné záznamy, či iné zápisy polície nemôžu slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom. Za dôkaz v trestnej veci môžu slúžiť len svedecké výpovede príslušníkov PZ, ktorí vykonávali operatívne šetrenie na mieste a spisovali úradný záznam, respektíve svedecké výpovede osôb, ktoré poskytovali vysvetlenie do zápisnice o podanom vysvetlení. V rámci komparatívnej metódy výkladu práva možno primerane použiť aj judikatúru Najvyššieho súdu ČR R 45/1994 - L, ktorá spomenutú judikatúru dopĺňa tak, že úradný záznam nie je možné na hlavnom pojednávaní prečítať ani ako listinný dôkaz" (zdroj: Y. P., sudca Krajského súdu v Bratislave, Je úradný záznam spísaný príslušníkmi PZ dôkazným prostriedkom v trestnom konaní?, <<http://www.L..sk/S./H.-je-uradny-zaznam-spisany-prislusnikmi-pz-dokaznym-prostriedkom-v-trestnom-konani>>). „Ak teda orgán činný v trestnom konaní, respektíve súd, považuje informáciu, ktorú obsahuje úradný záznam polície za podstatnú, či závažnú pre rozhodnutie vo veci môže ju „preniesť" do dokazovania v trestnom konaní len tak, že vypočuje osoby, ktoré úradný záznam spísali, ako svedkov, pretože až ich svedecké výpovede tu možno považovať za dôkazný prostriedok. Úradný záznam polície teda môže slúžiť len na posúdenie otázky, či je nevyhnutné vykonať takýto dôkaz podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Ak policajti, v procesnom postavení svedka, uvedie pri svojom výsluchu, že sa na bližšie okolnosti nepamätá, nie je možné mu prečítať úradný záznam a až následne ho k jeho obsahu vypočuť. Rovnako tak nemožno odstraňovať rozpory, ktoré sa vyskytnú medzi obsahom úradného záznamu a následnou

svedeckou výpoveďou "(zdroj: Y. L., sudca Krajského súdu v Bratislave, Je úradný záznam spísaný príslušníkmi PZ dôkazným prostriedkom v trestnom konaní?, <<http://www.L..sk/S./H.-je-uradny-zaznam-spisany-prislusnikmi-pz-dokaznym-prostriedkom-v-trestnom-konani>>). „Prečítanie úradných záznamov polície na hlavnom pojednávaní ako listinných dôkazov a následné založenie odsúdenia obžalovaných aj na týchto záznamov je možné považovať za podstatné chyby konania, ktoré predchádzali napadnutému rozsudku, čo môže byť dôvodom zrušenia rozsudku odvolacím súdom (§ 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.), prípadne aj dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu v dovolacom konaní (§ 317 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.)" (zdroj: Y., sudca Krajského súdu v Bratislave, Je úradný záznam spísaný príslušníkmi PZ dôkazným prostriedkom v trestnom konaní?, <<http://www.L..sk/S./H.-je-uradny-zaznam-spisany-prislusnikmi-pz-dokaznym-prostriedkom-v-trestnom-konani>>). Okresný súd poukázal v odôvodnení rozsudku na obsah výsluchu X. L. I. ako príslušníka PZ. K tomu vyslovil tento odvolateľ názor, že súd vychádzal z výpovede X. L. I. o údajných skutkových okolnostiach, ktoré sa mal údajne dozvedieť od obžalovaného a teda tento svedok vypovedal o okolnostiach údajného skutku, ktorý nemohol vnímať svojimi zmyslami, nakoľko pri údajnom skutku nebol. Výsluch X. L. I. ako príslušníka PZ k obsahu úradného záznamu nebol dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom konaní. V tomto ohľade citoval nasledovné: „Taktiež treba upozorniť na situácie, v ktorých príslušník PZ popisuje v úradnom zázname vyjadrenia podozrivých osôb, teda to, čo povedali ku skutku, ohľadne ktorého sa následne vedie trestné konanie (napríklad policajť v úradnom zázname popisuje, že podozrivá osoba sa priznala policajťom k spáchaniu trestného činu, čo konkrétne uviedla a podobne). Tu treba pripomenúť, že príslušník PZ môže v trestnom konaní vypovedať ako svedok k obsahu úradného záznamu (t. j. napríklad k tomu ako vykonávali služobný zákrok, ako zaisťovali podozrivé osoby, z čoho vyvodili, že ide o podozrivé osoby a podobne), avšak nie k tomu, čo mu ktorá osoba povedala pri vykonávaní služobného zákroku k skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu (primerane judikatúra R 26/1989 a judikatúra česká R 45/2003). Prípadný výsluch príslušníkov PZ v procesnom postavení svedkov k tvrdeniam podozrivej osoby na mieste činu, či po jej zadržaní, je neprijateľný a nezákonný, nakoľko sa tak obchádzajú ustanovenia Trestného poriadku o vedení dokazovania a neprípustne sa nahrádzajú výpovede osôb, ktoré spáchanie skutku alebo páchatel'a videli alebo inak vnímali (obvineného, či svedkov) výpoveďami svedkov (policajťov), ktorí majú informácie o skutku, či jeho páchatel'ovi iba sprostredkovane a spáchanie skutku vlastnými zmyslami vôbec nevnímali. Je nutné odlíšiť výpoveď policajťov ako svedkov k tomu čo sami videli a vnímali od toho, čo im povedala na mieste podozrivá, či iná osoba. Takýto neprijateľný výsluch policajťov ako svedkov sa navyše využíva hlavne v prípadoch, keď obvinená osoba odmietne v trestnom konaní vypovedať, respektíve vypovedá, že sa trestného činu nedopustila (to vyplýva z toho, že nie je potrebné vypočúvať policajťov ako svedkov za situácie, keď sa obvinená osoba priznala), pričom sa predvolá príslušník PZ, ktorý spisoval úradný záznam a ktorý následne ako svedok vypovedá o tom, že sa pred ním osoba, ktorá je teraz obvinená priznala k spáchaniu trestného činu. Takýto postup je nezákonný aj preto, pretože sa takýmto spôsobom celkom zjavne obchádza právo obvineného nevypovedať, respektíve brániť sa akýmkoľvek spôsobom (k zaujímavej polemike medzi Najvyšším súdom Českej republiky a českými médiami zo začiatku roku 2014 ohľadne možnosti vypočúvať príslušníkov PZ ako svedkov pozri napríklad <<http://www.X.-P.-H.-U..html>>" (zdroj: Y. L. P., sudca Krajského súdu v Bratislave, Je úradný záznam spísaný príslušníkmi PZ dôkazným prostriedkom v trestnom konaní?, <<http://www.L..sk/clanky/a269-je-uradny-zaznam-spisany-prislusnikmi-pz-dokaznym-prostriedkom-v-trestnom-konani>>). Okresný súd ďalej v dôvodoch rozsudku poukázal na vykonanú rekogníciu. Z obsahu spisu vyplýva, že poškodený neopísal pred rekogníciou tvár údajného útočníka, rekognícia teda nebola dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom konaní. V tejto súvislosti zvýraznil obsah uznesenia Krajského súdu Bratislava sp.zn. 3To/6/2015 z 24.03.2015 a navyše k tomu vyslovil názor, že opoznanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní nebolo dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom konaní. Záverom svojho odvolania krajskému súdu navrhol zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu s tým, aby vec vrátil súdu prvého stupňa s pokynom, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne ho spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa skutok v zmysle obsahu obžaloby, pre ktorý je stíhaný, stal.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací z podnetu podaného odvolania obžalovaným v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým tento odvolateľ podal odvolanie a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Mal na zreteli i svoju povinnosť v tom smere, že na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním obžalovaného vytýkané prihliadol, ak by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného O. I. nebolo podané dôvodne.

Z pohľadu krajského súdu je nutné konštatovať, že skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku má oporu vo vykonaných dôkazoch, ktoré okresný súd vyhodnotil v súlade s požiadavkami § 2 ods. 12/ Tr. por. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd v súlade s požiadavkami ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z tohto odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, trestu a náhrady škody. Krajský súd ďalej považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť. Na hlavnom pojednávaní dňa 28.11.2018 vykonal výsluch obžalovaného, svedkov N.. H. T. (zároveň poškodený), G. P., Bc. X. B., Bc. L. I., N. P., T. T. U., X. L., T. U., znalca T. P. H. N., v zmysle ust. § 270 ods. 2 Tr. por. vykonal na technickom zariadení oboznámenie CD nosiča so zvukovým záznamom (č.l. 159 až 163), CD nosiča s kamerovým záznamom (č.l. 164 až 164a), za procesných podmienok § 263 ods. 1 Tr. por. prečítal výpoveď svedkyne T. Y. W. a v zmysle § 269 Tr. por. prečítal obsah jednotlivých listinných dôkazov zadokumentovaných v obsahu spisového materiálu. Na základe takto vykonaného dokazovania potom dospel k správnym nielen skutkovým, ale i právnym záverom v tom smere, že obžalovaný O. I. sa spoločným konaním dopustil fyzicky a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného a spoločným konaním inému úmyselne ublížil na zdraví, čím spáchal prečiny výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v oboch prípadoch spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.

Z pohľadu krajského súdu sa žiada primárne poukázať na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku súdom prvého stupňa, najmä v súvislosti s tým, prečo neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného. Okresný súd zvýraznil najmä to, že zo spáchania stíhaného skutku uvedeného v obžalobe prokurátora bol obžalovaný O. I. jednoznačne usvedčovaný výpoveďami svedka (poškodeného) N.. H. T., ďalej svedka N. P., ako aj jeho vyjadrením pred príslušníkmi PZ po zastavení taxíka, ktorým sa dňa 17.11.2016 nad ránom viezol spolu so svedkyňami L. a U. k ich internátu, kedy sám nepoprel fyzický incident s poškodenými N.. T., že mu „dal pár do tváre“, čo vyplynulo z úradného záznamu spísaného dňa 17.11.2016 B. X. L. I., ktorý to zároveň aj potvrdil v konaní pred súdom v procesnom postavení svedka. Ak potom obžalovaný I. toto svoje vyjadrenie poprel a zároveň poprel akýkoľvek fyzický kontakt s týmto poškodeným, okresný súd toto jeho tvrdenie vyhodnotil len ako jeho obhajobu. Z nepriamych dôkazov bol obžalovaný usvedčovaný aj odborným vyjadrením č. 36/2017 vypracovaným T. P. H. N., ako i jeho výpoveďou pred súdom, kde svoje závery potvrdil v celom rozsahu a jednoznačne vylúčil, aby zranenia poškodeného N.. T. boli spôsobené jeho samopádom. Pokiaľ išlo o vykonanú rekogníciu dňa 12.09.2017 z fotografie so svedkom - poškodeným N.. H. T., ktorú obhajoba namietala ako dôkaz, ktorý sa v konaní nedá použiť vzhľadom na porušenie § 126 ods. 1 Tr. por., tento dôkaz nebol jediným a výlučným, ktorým by bola preukazovaná vina obžalovaného, teda, že by na tomto namietanom dôkaze stála celá obžaloba prokurátora. Vychádzajúc zo znenia § 126 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ustanovenia, ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený (per analogiam aj svedok), aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu. V konaní bolo preukázané, že pri vykonaní rekognície nebolo znenie § 126 ods. 1 Tr. por. dôsledne dodržané, keď poškodený pred samotným opoznávaním nebol opakovane vypočutý k opisu páchatela, ale OČTK sa uspokojila s popisom vo výpovedi poškodeného učinou skôr. Ak by z tohto dôvodu súd považoval vykonanú rekogníciu za nezákonnú, táto chyba bola konvalidovaná na hlavnom pojednávaní, kedy nielen poškodený N.. H. T., ale aj svedok N. P., jednoznačne opoznali osobu obžalovaného O. I., ako útočníka a iniciátora útoku. Zvyšní vypočutí svedkovia v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní buď neboli svedkami skutku (T. T. U.), alebo aj napriek ich prítomnosti pri skutku, si tento nepamätali (X. L., T. U.). Tieto svedkyne sa vyjadrovali len ku okolnostiam, ktoré skutku predchádzali, pričom ani pri objasňovaní týchto skutočností, súd výpovede svedkyň X. L. a T. U. nemohol objektívne zobrať do úvahy, nakoľko ako vyplynulo z konania, obe boli pod vplyvom alkoholu a nepamätali si väčšinu podstatných okolností.

V reakcii na odvolacie námietky krajský súd konštatuje, že naznačenú argumentáciu zo strany okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku si osvojil (strany 7 a 8), najmä pokiaľ ide o usvedčujúce výpovede priamych svedkov, a to poškodeného N.. H. T. a N. P., ktorí obaja zhodne dokazovali okolnosti incidentu z ranných hodín dňa 17.11.2016 v X. X. v blízkosti podniku Tour Club. Ani krajský súd pritom nezistil vo veci žiadnu okolnosť, resp. skutočnosť, ktorá by ich výpovede akýmkoľvek spôsobom spochybňovala. Čo tieto svedkovia vo veci dokazovali je zistiteľné z odôvodnenia napadnutého rozsudku (strany 3 a 4), a bolo by nadbytočné v tomto rozhodnutí a na tomto mieste obsah ich výpovedí opakovať.

Na druhej strane však obstála odvolacia námietka obžalovaného v tom smere, že obsah úradného záznamu spísaného X.. L. I. a taktiež jeho výpoveď v rámci dokazovania v konaní pred súdom nie je možné vyhodnotiť ako dôkazy v jeho neprospech, a to z dôvodov, na ktoré podrobne poukázal v dôvodoch svojho odvolania a tieto sú zistiteľné vyššie v tomto rozhodnutí. Pokiaľ sa teda obžalovaný obhajoval tým, že pred konkrétnym klubom nemal s poškodeným N.. T. žiadny fyzický konflikt a ani si nepamätal, že by tam k nejakému konfliktu došlo, pokladal takú jeho obhajobu aj krajský súd za účelovú v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti zo spáchania stíhaného skutku.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pokiaľ ide o uložený trest obžalovanému, žiada sa z pohľadu krajského súdu pripomenúť, že Trestný zákon v sankcii ust. § 364 ods. 1 Tr. zák. (ktorý je prísnejší zo zbíhajúcich sa prečinov) umožňuje jeho páchatel'ovi uloženie trestu odňatia slobody až na tri roky. V súlade so stavom veci zistil prvostupňový súd na strane obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák., t.j., že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, pričom na druhej strane vo veci zistil jednu okolnosť, ktorá mu z hľadiska výmery trestu príťažovala, a to, že spáchal viac trestných činov. Zhodne ako súd prvého stupňa, aj krajský súd z obsahu aktuálneho odpisu registra trestov na osobu obžalovaného zistil, že tento doposiaľ súdom potrestaný nebol, pričom administratívne bol postihnutý v štyroch prípadoch za priestupky v doprave.

Okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to vo výmere šiestich mesiacov, ktorý aj krajský súd považoval za primeraný všetkým okolnostiam prípadu. V súlade so stavom veci mu výkon takto uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil, rešpektujúc obsah ust. § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a určil mu skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia na dvanásť mesiacov, keď v tejto súvislosti zákon umožňuje páchatel'ovi trestného činu podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určiť skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Obžalovanému je pritom potrebné pripomenúť, že táto skúšobná doba podmiennečného odsúdenia začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Poškodení N.. H. T. a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. Bratislava si v adhéznom konaní včas a v zákonom predpokladanom spôsobilom uplatnili nároky na náhradu škody v uvedenej výške, a preto okresný súd nepochybil ani vo výroku, ktorým podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom N.. H. T. v sume 1.501,10 Eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. Bratislava, v sume 106,25 Eur.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody, krajský súd odvolanie obžalovaného, považujúc ho v celom rozsahu za nedôvodne podané, zamietol postupom podľa § 319 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.